ŠVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. No. 111. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 15, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 15-го ЧЕРВНЯ 1989 Ч. 111. РІК XCVI.

В Україні створилась спілка кооператорів

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 26-го травня ц.р. повідомляє, що в Україні зареєстровано понад 16,000 кооперативів, у яких працюють 350,000 людей.

Пристрасті навколо розвитку кооператив, що розгорілися в період обговорення проєкту закону про кооперацію в СССР, не вщухають і досі. Всіх турбує питання як усунути перешкоди, що заважають розвиткові кооператив.

Щоб легше було захищати права тих, хто об'єднався у кооперативи, в Україні створилася Спілка кооператорів республіки.

На першому республіканському з'їзді Спілки об'єднаних кооперативів України прийнято рішення, що Спілка кооператив і органи державного управління працюватимуть у тісному контакті, щоб встановити гармонійне співробітництво на всіх рівнях.

З'їзд проходив дуже бурхливо. Обговорювали питання про створення профспілки. Затвердили плян праці Спілки кооператив УССР на 1989-1990 роки, обрали керівні органи Спілки та делегатів на всесоюзний з'їзд. Байдужих у залі не було. Справа у тому, що статут спілки було схвалено на установчій конференції ще 14-го квітня. Напередодні з'їзду Тимчасова рада Спілки, разом з представниками делегацій, протягом шести годин обговорювали статут. На з'їзді статут повинні були затвердити, але після півторигодинних бурхливих дебат вирішили припинити обговорення статуту, бо так і не дійшли до згоди щодо окремих пунктів.

Особливо багато уваги приділялось проблемам оподаткування. Законом про кооперацію встановлено твердий податок з доходів кооператорів протягом п'яти років. Та не встигли кооператори зважити свої сили та перестудіювати цей закон, як Президія Верховної Ради СССР прийняла указ, який передбачає збільшення податків втричі від 1-го липня цього року.

З приводу оподаткування кооператорів з'їзд Спілки кооператив України звернувся до народних депутатів СССР. Крім проблем оподаткування зав'язалась також гостра полеміка довкола відносин між кооператорами і Держбанком, який різко обмежив видачу кооператорам їхніх власних грошей, зароблених у власних кооперативах.

Автори статті в „Літературній Україні" Л. Бровченко та А. Андрійчук з цього приводу пишуть: „Жадоба держави урвати побільше у бюджет призведе до того, що вона одержить менше. Кооператори просто розбіжаться".

Перспективи кооперації значною мірою залежать від надійности її правової основи і, насамперед, від стабільности закону про кооперацію. Та саме з цим і не можуть замиритися комуністичні лідери.

Назвознавче об'єднання вшанувало Т. Шевченка

Рочестер (ОУНПС). — Американське літературно-назвознавче об'єднання 5-6-го червня ц.р. відбуло тут у готелі Голідей Інн свою 17-ту конвенцію під головуванням проф. Ґрейс Алварез-Олтман з Нюйоркського стейтового університету в Бракпорті, Н.Й.

Інавґураційну доповідь про Шевченкове назовництво виголосив проф. Ярослав Рудницький із Канади. Залю, в якій відбувалася конвенція, прикрашено великим портретом Тараса Шевченка роботи мисткині Ірени Банах-Твердохліб, а теж і іншими українськими побутовими картинами, що багато допомогли до розуміння доповіді й середовища, в якому жив і творив геній України. Вони ілюстрували окремі частини доповіді проф. Рудницького, що торкнувся мало опрацьованої в Шевченкознавстві теми „анонімности" постатей у Шевченкових творах. На думку доповідача ця тема не була належно досліджена дотеперішніми шевченкознавцями ні старшої, ні молодшої ґенерацій. Найближче до справи підійшов у 1939 році Ф. Колесса у своїй студії про фолкльорний елемент у творчості Шевченка в виданнях Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук. Опираючися на цій праці і на своїх власних фолкльорних дослідах, доповідач прийшов до висновку, що анонімізація таких Шевченкових творів як „Вдова", „Причинна", „Відьма" й інші, зв'язана з Шевченковою близькістю до народної поетики й свідчить про його глибоке коріння в українській культурі.

Доповідь проф. Рудницького викликала живу дискусію між приявними літературознавцями, що в більшості погоджувалися з його типпологією літературної анонімізації, опертої на Шевченкових творах. Зокрема позитивно висловився про концепцію українського вченого проф. В.Дж. Рохас, голова відділу чужих мов Бракпортського університету, а теж і проф. Ф. Бурелбак із департаменту англістики цього ж університету.

Ветерани готуються до конвенції

Сомервілл, Н.Дж. (Ю. Мізюк). — Члени Конвенційного комітету Українсько-Американських Ветеранів (УАВ) зібралися разом із Крайовою Старшиною Жіночого Відділу в суботу, 6-го травня ц.р., в готелі Голідей Інн для завершення підготовки 42-ої Крайової Конвенції УАВ, яка відбудеться тут в днях 13-го до 16-го липня.

Реєстрація почнеться в четвер, 13-го липня. Формальне відкриття конвенції відбудеться в п'ятницю, 14-го липня, коли уступаюча Крайова Старшина буде звітувати про виконану працю минулого року. Увечорі Жіночий Відділ плянує влаштувати вечірку.

Зайняття в суботу включатиме вибір нової Крайової Старшини на 1989-90 рік. Різні комісії також будуть звітувати, серед них Статутова, Контрольна, Резолюційна, Фінансова та Членська.

Увечорі відбудеться традиційний бенкет і забава, а також церемонія заприсяження членів нової Крайової Старшини. УАВ запросили до промови під час бенкету конґресмена Джеймса Флоріо, який був ініціятором закону, що створив Конґресову комісію для дослідження голоду в Україні. Стейтовий сенатор Френсіс МекМаннімон з Ню Джерзі, який добився піднесення Ветеранського відділу до Кабінетного рівня в Ню Джерзі, також запрошений. Квитки на бенкет-забаву коштують 40 дол. від особи, 75 дол. від пари. Їх можна замовити у Тараса Дусаненка, телефонуючи на число (914) 634-5502.

Конвенція закриється в неділю, 16-го липня і тоді відбудеться перше засідання нової Крайової Старшини.

Після нарад Конвенційного комітету крайовий командир Ярослав Федорійчук скликав засідання Крайової Старшини. Ціллю сходин є прийняття аплікації нового членства з околиці Вашінґтону та Сілвер Спрінґ Мд. Після перевірки суддею Богданом Безкоровайним, Крайова Старшина прийняла аплікації та призначила нову станицю УАВ число 26 для околиці Вашінґтону, Сілвер Спрінґ. За дальшими інформаціями про 26-ту Станицю УАВ слід телефонувати до Стефана Максимюка на число (301) 593-7423.

ПОЛЬСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ КАНДИДУВАТИ

Варшава. — Прем'єр Польщі Мєчислав Раковський проголосив, що не збирається кандидувати до наступного парляменту, одначе не згадував нічого про те, чи також відходить з позиції провідника уряду Польщі. Ця його заява була проголошена після того, як Державна рада несподівано вирішила, що тільки нові кандидати можуть бути допущеними до виборчих змагань 33-ох місць в парляменті, які залишилися не обсадженими, бо виборці відкинули чільних комуністичних кандидатів з листи в голосуванні 4-го червня ц.р.

Це рішення Державної ради усуне з польського законодавчого тіла 33-ох політичних провідників, що так як і Раковський не отримали 50 відсотків голосів. Серед них є міністер внутрішніх справ генерал Чеслав Кіщак і шість інших членів теперішнього Політбюро. Державна рада також вирішила, що ці 33 місця в соймі, нижчій палаті парляменту, мають бути заповнені у конкуренційних виборах з кандидатів комуністів та їхніх союзників у додаткових виборах, котрі назначено на неділю, 18-го червня ц.р. Ще одною несподіванкою в Польщі було, що суддя офіційно зареєстрував профспілку журналістів, що від 1982 року була заборонена, що вказує на поступове поновлення легального статусу незалежним угрупуванням пов'язаними з Солідарністю".

„Сьогоднішні події ми не уважаємо перемогою, тільки звичайним поворотом до нормальности", — заявив Стефан Братковський, президент Спілки польських журналістів.

Свою заяву прем'єр М. Раковський вислав до офіційної державної пресової аґенції ПАП, повідомляючи про своє рішення не кандидувати до сойму, але нічого не згадує про те, що відходить з посту прем'єра Польщі, що його він перебрав у вересні минулого року. Польський закон не вимагає щоби прем'єр був членом парляменту, а сам М. Раковський підкреслив, що зовсім не має наміру відходити з публічної арени. Навпаки, він сказав, що буде служити своєму народові на будь-якій позиції, що її йому призначить партія чи урядова влада та які уважатиме за відповідне прийняти.

Після цих додаткових виборів у неділю, 18-го червня ц.р., сойм і сенат виберуть президента, припускається, що провідника польської комуністичної партії генерала Войцєха Ярузельського, хоча б з уваги на існуючу більшість партійних членів у соймі.

ЗАХІДНІ НІМЦІ ЗАХОПЛЕНО ПРИЙМАЛИ М. ҐОРБАЧОВА

Бонн, Західня Німеччина. — Як показало опитування громадської думки, Міхаїл Горбачов набагато популярніший у Західній Німеччині, ніж президент Джордж Буш і сам західньонімецький канцлер Гельмут Коль, тому не дивно, що совєтського генсека зустрічали в ці дні захоплені юрби західних німців. Від трьох до п'яти тисяч мешканців Бонну зустрічали Ґорбачова біля місцевої ратуші, розмахуючи квітами і плякатами, на одному з яких було написано по-російськи: „Добро пожаловать, Миша!" („Ласкаво просимо, Міша!")

Дисонансом прозвучали лише два плякати, які вимагали знесення Берлінської стіни і возз'єднання Німеччини, а також промова бурґомістра Берліну Ганса Даніельса. Він заявив, що одна з причин, чому громадяни Західньої Німеччини ставляться до реформ Ґорбачова з симпатією і надією, є в тому, що, на їх думку, ці реформи будуть сприяти об'єднанню Німеччини.

Натовп молоді, яка слухала промову Даніельса, зустріла ці слова свистом. Як завважує кореспондент АП, ця молодь ніколи не жила в об'єднаній Німеччині.

У вівторок, 13-го червня, Ґорбачов виступив перед 600 промисловцями у Кельні і обвинуватив Захід у тому, що той піддає Совєтський Союз економічній дискримінації, перш за все за рахунок обмежень на експорт в СССР сучасної технології. Він зауважив, що політична і економічна Залізна завіса поступово спадає, однак значно менший прогрес відчувається в ділянці науково- технічних відносин. Ґорбачов сказав, що західньонімецькі промисловці повинні скористати з можливостей, які відкривають нинішні реформи у Совєтському Союзі, і поширити торгівлю з Москвою. Він заявив, що багато власників підприємств Західньої Німеччини готові провадити справи в СССР, але не бажають давати совєтським зовнішньоторговельним організаціям вихід на свій власний ринок. Генсек признався, що відповідне совєтське законодавство часто надто неясне, обіцяв, що політика реформ буде продовжуватися далі, і запевнив своїх слухачів, що Москва ніколи не повернеться до економічних методів, які практикувалися у так званий період застою.

Ґорбачов і Коль підписали спільну деклярацію і 11 угод, в тому числі документ про поширення торговельно-економічних зв'язків.

В Бетлегемі відсвяткували роковини незалежности Карпатської України

Бетлегем, Па. — Святкування з нагоди 50-ліття проголошення незалежности Карпатської України в Америці і Канаді відбулися вже в багатьох місцевостях. На осінь ще запляновано кілька таких святкувань. Одною з останніх академій з цієї нагоди, що відбулася в неділю 4-го червня ц.р. була в Бетлегемі, Па., що її організував Відділ УККА в Лігай Веллі, Па.

Свято розпочалося відспіванням американського й українського національних гимнів, за чим слідувало відкриття, що його доконав голова відділу В.Кацапир. Висвітлення фільму „Трагедія Карпатської України" відбулося лише частинно з огляду на те, що цілий фільм забрав би дві і пів години часу, тому з фільму взято лише частину, яка представляє проголошення незалежности Карпатської України її соймом, прийняття конституції Карпато-Української Держави і вибір уряду з президентом д-ром Авґустином Волошином на чолі. Крім цього з фільму взято ще частину, що представляє боротьбу Карпатської Січі з мадярським наїзником.

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

У БАГАТЬОХ МІСТАХ і селах Грузії відбуваються голодівки і сидячі страйки молоді з вимогою залишити новобранців служити в армії на території Грузії. Від 4-го і 5-го червня такі акції протесту відбуваються у 23-ох містах. Тривають голодівки новобранців, початі 26-го травня, в Кутаїсі, Зуґдіді і Руставі. Коло 70 грузинських новобранців, які служать у Харкові, відмовляються приймати військову присягу, вимагаючи відправити їх служити на територію своєї республіки. Грузинські депутати передали з'їздові, який недавно відбувся у Москві, документ, що його підписали 90 осіб з грузинської делеґації на з'їзд. У документі міститься вимога визнати анексію приєднання Грузії до Росії у лютому 1921 року, вимога залишити грузинську молодь служити в армії на території Грузії, а також вимога, щоб експертам ООН доручили вивчення справи про трагедію 9-го квітня. Цей документ підписав також перший секретар ЦК Комуністичної партії Грузії.

ДОЧКА ПОМЕРЛОГО 3-го червня духовного лідера іранських мусулманів Захра Мустафаві розповіла журналістам, що за 10 днів до смерти аятолла Хомейні переніс п'ять ударів серця. У розмові з кореспондентами 48-річна Захра Мустафаві, викладач університету і активістка жіночого мусулманського руху, сказала, що лікарі поставили її батькові діягнозу „пістряк шлунку". Лікарі-іранці до останньої хвилини боролися за життя старого імама, а його останні дні і години були накручені на відеострічку для майбутніх поколінь.

КЕРІВНИЦТВО ЗБРОЙНИХ груп афганських муджагедінів повідомило, що на початку червня був обстріляний ракетами склад боєприпасів урядових військ, розміщений у місті Мазарі-Шаріфі — столиці провінції Балх. На складі стався сильний вибух: у повітря полетіли 7,400 тонн боєприпасів. Повністю знищені приміщення, де зберігалася стрілецька і артилерійська зброя, патрони і стрільна. Пошкоджено також багато танків і вантажних авт. Згідно з повідомленням пресового аґентства муджагедінів АНА, під час вибуху загинуло не менше 300 вояків урядових військ. У Мазарі-Шаріфі знаходиться велика військова база, яка забезпечує зброєю і боєприпасами столицю Афганістану. Раніше муджагедіни повідомляли, що на цій базі і на летовищі досі перебувають совєтські та індійські летуни, незважаючи на оголошене повне виведення совєтських військовослужбовців з Афганістану. Москва і далі заперечує це повідомлення.

ЯК ПОВІДОМИЛО ЯПОНСЬКЕ пресове аґентство Кіодо, 65-річний японський монах Аванобу Йосіда, який провів у в'єтнамській в'язниці 13 років і звільнений у січні цього року, заявив, що в ганойському таборі, де він був, досі перебувають не менш як п'ять американських військовослужбовців, взятих у полон в роки В'єтнамської війни. „П'ять-шість років тому їх було десять, — сказав Йосіда. — Доля інших мені невідома". За словами Йосіди, над американцями постійно знущаються, б'ють їх, однак в'єтнамці ніколи не вбивають в'язнів-чужинців.

НАЧАЛЬНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО штабу збройних сил СССР генерал Міхаїл Мойсєєв і голова об'єднаного комітету начальників штабів адмірал Вілліям Крав підписали у понеділок, 12-го червня, у міністерстві оборони СССР угоду про запобігання раптової війни із-за непорозумінь або випадкового інциденту. „Ця угода показує, наскільки поліпшилися відносини між ЗСА і СССР за останні роки", — сказав адмірал Крав, який пробуде в СССР 11 днів. Він прибув у Москву на чолі великої делеґації американських старшин. „Угода, — додав американський адмірал, — плід дев'ятимісячних переговорів". Журналісти підкреслюють, що угода носить дуже обмежений характер і стосується перш за все „випадкових інцидентів", зв'язаних з порушенням повітряного простору. Вона не заторкує, наприклад, таких „непорозумінь", як вбивство совєтськими вояками у Східній Німеччині в березні 1985 року американського майора Артура Ніколсона. Як повідомляє ТАСС, адмірал Кров відвідає ракетний крейсер „Кіров" і базу підготови совєтської морської піхоти.

В СССР прибули американські лікарі

Москва. — Як повідомляє інформаційне агентство ТАСС, в неділю, 11-го червня ц.р. до СССР прибула група американських лікарів, які мають досвід у лікуванні опіків.

Група з 17 осіб з медичного військового центру в Сан Антоніо, Тексас, на чолі з підполковником Вілліямом Беккером, серед яких є три перекладачі, прибула в Уфу, де в лікарнях перебувають потерпілі від вибуху на газопроводі 3-го червня. З Америки до СССР літаком С-141 перевезено 18 000 фунтів медикаментів та обладнання, необхідного для лікування опіків.

На шляху з Америки до Совєтського Союзу група зупинилась у Франкфурті, Західня Німеччина, де В. Беккер сказав журналістам, що американські лікарі відряджені до СССР на прохання совєтського уряду.

Міністер охорони здоров'я СССР Євґеній Чазов признався, що совєтські лікарі не мають достатнього досвіду в лікуванні розширених опіків. Совєтський уряд звернувся за консультаціями і також замовив медичне обладнання в різних країнах Заходу, наприклад, у Західній Німеччині, Італії, Японії і ЗСА.

В лікарнях з опіками лежать понад 100 дітей і багато дорослих. Минулого тижня совєтська телевізія повідомила, що більшість потерпілих мають опіки на 70 відсотках їхньої шкіри. Як свідчить статистика, 50 відсотків хворих з такими опіками вмирають протягом двох тижнів.

Урядова комісія в неділю повідомила, що число жертв насправді може виявитись набагато більшим, оскільки з'ясувалося, що в двох потягах пасажирів було набагато більше, ніж припускали раніше.

Голова Комітету державної безпеки СССР Володимир Крючков повідомив журналістам, що відрядив слідчу групу для розслідування обставин катастрофи.

ХРОНІКА ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ФІЛІЇ УГС

• 2-го травня у Тернополі Товариство „Вертеп" провело свято гаївок, бо 30-го квітня, на Великдень, власті не дозволили, а тому рішили гаївки розпочати біля недіючої церкви з XVIII століття Воздвиження Чесного Хреста, але голова обласного управління культури Бочинський заборонив цей прекрасний старовинний обряд, так що виводили гаївки в Гідропарку разом із запрошеними зі Львова представниками Товариства „Лева". Місцевим властям дуже не сподобалося, що члени Товариства „Лева" відрізнялися від тернопільців синьо-жовтими значками. Товариство „Вертеп" підготовило до друку зібрані записи гаївок, але головний цензор області Степан Лисий не дозволив товариству видати збірник гаївок з нотами, мотивуючи тим, що ті ноти є елементом секретних шифрів, якими можуть користуватися ЦРУ і НАТО.

• 3-го травня на тернопільському комбайновому заводі секретар партійної організації другого депо Косаківська зірвала приклеєний на стіну проєкт Програми Народного Руху України за Перебудову. Робітник Степан Кріпець, звернувся до заступника парткому заводі Николишина, який відповів, що Косаковська зробила правильно, бо робітники займаються небажаною пропагандою.

• 3-го травня був викликаний прокуратурою м. Чорткова Володимир Мармус, член Тернопільської Філії УГС, на розмову до старшого помічника прокурора Петрушевського. Подібні виклики були і раніше до прокурора району Гринів і до старшого слідчого прокуратури Козака та до помічника прокуратури Чорнія, але цей випадок відрізнявся від попередніх тим, що прокурор зразу усміхався тримаючи в руках указ від 8-го квітня по якому дістав попередження Мармус. Його звинуватили в поширенні відозви УГС щодо збірки підписів проти атомних електростанцій в Україні, розклеюванні листівок під час передвиборчої кампанії, які закликали голосувати проти першого секретаря обкому Острожинського, а також (неґативного) впливу на учнів місцевого училища, в чому поскаржився на ім'я прокурора заступник директора Чортківського педучилища Войтович, а прокурор оформив збірку підписів в цьому педучилищі для звинувачення Мармуса в порушенні статті „розповсюдження очевидно брехливих вигадок", які прокурор знайшов у декларації принципів УГС. Мова прокурора була цинічною і грубою, він ганьбив навіть організаторів Народного Руху України Драча та Павличка, хоч сам був вибраний у раду чортківського Товариства „Меморіял", установчі збори якого відбулися 28-го квітня у будинку „Юних техніків". Його поліцейське ставлення до громадян, як і висловлення про останній указ, дають всі підстави відвести його до сталіністів і потребу не тільки вивести з членів „Меморіялу", але й притягнути до кримінальної відповідальности.

• 3-го травня на черговому засіданні Ради Народного Руху викладач педінституту Полілей повідомив про інтерв'ю в газеті „Правда", де звинувачували довірених осіб кандидата у депутати Гром'яка в тому, що вони „принизили жіночу гідість" другого кандидата Гураре, директорки бавовняного комбінату. Насправді під час другої зустрічі кандидатів, Гураре були завдали декілька питань: „Чому не вжито заходів вже напротязі років по технічній безпеці щодо азоту, який, вибухнувши, міг знести весь Тернопіль? Чому вона не відповідає по суті на питання, які поступають із залі і спотворює їх? Чому діловодство на комбінаті ведеться російською мовою? Чому за 14 років перебування в Тернополі не вивчила української мови? Чому всі гутірки в Палаці Куль-

(Закінчення на стор. 3)

РІЧНИЙ КОНЦЕРТ УМІ

Нюарк, Н.Дж. — Тут в п'ятницю, 16-го червня ц.р., о год. 7-ій вечора Український Музичний Інститут Америки влаштовує річний концерт учнів кляс: Д. Каранович, Т. Богданської, Л. Крупи і О. Кордуби. Концерт відбудеться в залі Українського Народного Дому, 140 Проспект авеню в Ірвінгтоні, Н.Дж.

Х СЕСІЯ УНРАДИ

С. Бавнд Брук, Н.Дж. — Тут в днях 17-19-го червня ц.р., в Культурному Центрі Української Православної Церкви в ЗСА, відбудеться Х ювілейна сесія Української Національної Ради. З цієї нагоди відбудеться в суботу, 17-го червня, о год. 7-ій вечора бенкет. В програмі: привіти, промова д-ра Любомира Винара на тему „Українська державність — минуле, теперішнє і майбутнє", і слово президента УНР Миколи Лівицького. У мистецькій частині виступлять: Лідія Крушельницька — в'язанка віршів, О Олеся та Юліян Китастий — бандура. За дальшими інформаціями слід телефонувати (215) 745-4135 від вівтірка до п'ятниці між першою і другою год. по полудні.

В АМЕРИЦІ

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА встановив голосами 5 до 4, що можна кидати виклик судовим оскарженням т.з. „позитивної акції", які попередньо були одобрені нижчими судами. Це рішення Верховного Суду дає можливість білим уживати в судових оскарженнях концепцію „зворотної дискримінації". Критики заявили, що колишній президент Роналд Реґен доконав свого, бо своїми призначеннями суддів до Верховного Суду зумів створити дуже консервативну установу, що не побоїться зробити більше подібних рішень і взяти протилежний напрямок у сфері громадських прав.

ПІСЛЯ КІЛЬКАМІСЯЧНИХ переговорів ЗСА і Франція дійшли до згоди, щоби знести вимогу віз для громадян, котрі відвідують ці країни на менше, як три місяці. Американська амбасада і Французьке міністерство закордонних справ заявили, що ця постанова увійде в життя від 1-го липня ц.р. Франція внесла вимогу віз після того, як у вересні 1986 року у Франції терористи спричинили кілька вибухів, в яких загинуло 12 осіб.

В ПАЛАТІ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ створено комісію для перевірки голосних натяків про широке розповсюдження витрачання грошей контракторами, які наглядали над перепродажем домів для Департаменту розвитку і розбудови міст. Цю комісію створено в наслідок кількох новинок, що появилися в пресі останніми днями, на тему розтрати грошей, призначених на будівлю домів, на купно котрих могли б собі дозволити родини з низьким чи середнім річним заробітком.

У ВАШІНҐТОНІ ДЕРЖАВНИЙ секретар Джеймс Бейкер вже другий раз зустрічався з китайським амбасадором Ган Шу в останніх трьох днях, щоби в якись спосіб розв'язати проблему визначнокго китайського дисидента і його дружини, які тепер перебувають у приміщеннях американської амбасади у Пекіні. Фанґ Ліжі та його дружина Лі Шушіян перебувають в американській амбасаді в Пекіні вже цілий тиждень. По професії вони обидвоє фізики, а Лі Шушіян є теж відома активістка китайського дисидентського руху.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money-order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Велика брехня і її можливі наслідки

Із усіх теперішніх народів у світі — китайський нарід пишається найстаршою культурою. І в його пребагатій народній словесності напевне є відповідник української народної сентенції: ,,Коли Пан Біг хоче когось покарати — йому розум відбирає". У поважних коментарях американської преси та телевізійних дикторів можна було в останніх днях кількакратно почути слово ,,божевілля" на характеристику того, що тепер діється в Китаї. Партійний фанатизм, жадоба влади і лють, що молодь посміла несподівано масово демонструвати свою опозицію — тільки так можна психологічно зрозуміти причину, чому саме партійно-державні лідери в Пекіні рішили силою здавити рух за демократію, у радіо-телевізійному показі хвалили вояків, що вони присмирили ,,контрреволюціонерів і хуліганів" та після того повести масові арештування і створити протягом кількох коротких днів атмосферу терору у цій найбільшій країні світу. Але не взяли під увагу наслідків цієї політики. Не взяли під увагу реакції сотень тисяч китайців у діяспорі, міжнародних договорів, що їх має Китай з різними країнами Сходу і Заходу та потреб Китаю у найближчій і дальшій майбутності. Коли китайська партійно-державна верхівка рішила промовчати й заперечити військову масакру, яку на центральній площі Пекіну перевело військо із 1,000 - 2,000 жертв і коли ця державна пропаґанда звертає вістря проти студентсько-робітничих демонстрантів, закидаючи їм, що вони хулігани і вбивали вояків — то хто з отих китайських комуністичних вельмож міг вірити, що ця брехня втримається?! Адже існує наявний прецедент з історією СССР.

Минулонедільні часописи в Америці принесли дуже цікаві коментарі на цю тему. Наприклад: Китай має договір з Великобританією, що в 1992 році теперішнє вільне місто Гонґ-Конґ, колишня британська колонія, перейде під юрисдикцію Китаю. Теперішній терор в Китаї спричинив паніку у мільйоновому населенні Гонґ-Конґу. Люди кинулися масово відтягати з банків свої ощадності. ,,Банкові Китаю" загрозило банкрутство і тамошні власті благають своїх земляків залишати гроші в банках, бо грозить провал цілої грошової системи. Але Гонґ-Конґ не з урядом у Пекіні, тільки з тими ,,хуліґанами", що їх уряд розганяв скорострілами. Британія не може цьому байдуже придивлятися, бо її договір з Китаєм у справі Гонґ-Конґу повис в повітрі. Очевидно, уряд Китаю може, як уже давно міг, легко збройно зайняти Гонґ-Конґ — але з якими політичними й економічними наслідками?! Президент Буш і його амбасадор у Пекіні висловилися рішуче проти зривання дипломатичних зв'язків з Китаєм. Але Китаєві потрібний імпорт американських товарів і треба йому експортувати свої товари до ЗСА — торговельний баляно в останньому році йшов в десятки більйонів дол. Усе воно тепер застрягло. І воно не відновиться, поки не зміниться ситуація в Китаї.

Читаємо вірогідні відомості, що Америка не хоче виступати одверто з критикою чи якимись погрозами і санкціями сама одна, але монтує спільний виступ з іншими державами, певно і з Японією. У минулу неділю полетів до Лондону колишній президент Роналд Реґен з дружиною для ,,приватних" відвідин британського прем'єра Марґарет Тачер. Буде й у королеви Єлисавети II. Не може бути сумніву, що Реґен полетів до Лондону у тісному порозумінні з своїм колишнім віцепрезидентом Джорджем Бушом і державним секретарем Джеймсом Бейкером, який за урядування Реґена був спершу секретарем скарбу, опісля шефом штабу Білого Дому. А найпершою темою розмови з Марґарет Тачер буде напевно Китай.

Логічним наслідком репресійного курсу внутрішньої політики в Китаї буде постання там революційного підпілля. Прийшли там комуністи до влади під проводом Мао Дзедонґа, лідера комуністичної революції. Лідерів не вибирається, вони виринають силою своєї індивідуальности і силою даних обставин. Тепер виарештували в Китаї кількасот активістів з-посеред студентів і робітників. Усіх опонентів терористичного режиму не можна буде виарештувати. Повторяється у Китаї історія із Сталіном і сталінізмом, коли всі брехали задля самозбереження. Довго воно тривати не може. Розвитку подій у Китаї не можна передбачити — не виключене, що цей божевільний зворот до терору минеться, — може лідери Денґ і Лі завернуть. Вийнятковий стан у такій велетенській країні не може тривати вічно. Економіка в Китаї і його міжнародні договори присилують фанатиків протверезіти.

Юрій Бадзьо

У ЦЕНТРІ ЕВРОПИ — ЧОРНОБИЛЬ!

II.

У 1932-33 роках на родючих полях Східньої України помирали від штучного голоду мільйони українських селян. Світ, зокрема політичний, майже не помітив цієї ,,провінційної" події. Московський кореспондент газети ,,Ню Йорк Таймс" Волтер Дюранті, як висловився його англійський колеґа, писав про голод і становище в Україні ,,фантастично фальшиво". В 1933 році ЗСА визнають Совєтський Союз, наступного року, за рекомендацією американського Уряду, СССР прийнято до Ліги Націй.

Ще кілька промислових свідчень про ставлення до українського чорнобиля 1933 року. Без коментарів.

Малком Маґеріч, англійський журналіст, у 1933 році був московським кореспондентом газети ,,Манчестер Ґардіян". В інтерв'ю 1983 року заявив: ,,Без сумніву, це був один із найбільших злочинів наших часів, не менший, ніж жидівська катастрофа чи вірменська різанина, але мене завжди вражає, як люди, говорячи про великі страхіття нашого століття — Авшвіц, Гірошіму та інші, ніколи не згадують голод в Україні. Якось, після всіх тих років, ще не усвідомлено того факту, що Сталін у 1930 роках убив набагато більше людей, ніж Гітлер винищив жидів".

Алєн Безансон, професор Сорбонни, знавець східньоевропейських проблем1913 року: ,,У цілому демографічний дефіцит за 1930-ті роки в Україні становить приблизно сім мільйонів осіб. Тим самим, в абсолютних числах — це масакра, яка аритметично дорівнює винищенню жидів заподіяному Гітлером. Але, тоді як кінцевий наслідок винищення жидів відомий усьому світові, тоді як воно стало об'єктом дослідження великої літератури на всіх мовах і пам'ять про нього побожно і пильно зберігається, штучний голод, п'ятдесяті роковини якого ми сьогодні відзначаємо, лишається майже невідомим". І далі зі слів професора ,,Брошура, видана в Брюселі 1983 року під назвою 'Голод в Україні' подала приголомшливу, але вірогідну картину тогочасного становища. Правдиво освітлювали події також інформаційні статті, друковані у великих европейських газетах.

Проте, в той самий час французький прем'єр Еріо свідчив, що він, подорожуючи по Україні, нічого іншого не бачив, крім добробуту заможних колгоспів, добре відгодованих дітей, що пашили здоров'ям". Борис Суварін опублікував в 1938 році свою велику, клясичну працю, яка лишається й сьогодні фундаментальною. Але, в цій праці під назвою 'Сталін' немає навіть згадки про голод в Україні". ,,Страшна книжка Василя Барки з'явилися (у французькому перекладі) щойно 1981 року і мені здається, що вона не знайшла того поширення, на яке заслуговує".

У післясталінський час, від середини 1960-их років і до сьогоднішнього дня, українські патріотичні сили зазнавали і зазнають чи не найбільших у Совєтському Союзі репресій, у тому числі й карних. Те, на що у Москві влада не звертала уваги, у Києві ставало причиною ув'язнення. А вироки виносилися неодмінно жорстокіші.

З другого боку, український опір неосталінізмові був і залишається гідним. Можливо, він неадекватний нашій кількісній величині, але цілком співмірний із нашим становищем і волевиявленням інших пригноблених народів.

Одначе, і я знаю це з власних тривалих спостережень, для політиків ближніх і дальніх, для засобів масової інформації Заходу, українська національна доля була і залишається лише пропаґандистським матеріялом — не окремою, самодостатньою, політичною проблемою. А в тім, навіть суто інформаційне ставлення до нас упереджено вузьке, обмежене.

Оце психологічне заломлення сучасного історичного погляду на Европу, коли в ній, у самому центрі не бачить 50-мільйонного народу з його трагічною долею і надлюдськими зусиллями до виживання, я називаю українським феноменом людської історії XX століття. Тобто, явищем незвичайним і надзвичайним.

Знаю: політика чутлива до когось тоді, коли вона мусить бути такою. А якраз про це я й веду мову: про егоїзм, який у сучасному світі стає дедалі небезпечніший, для егоїста також, і який повинен відступити перед моральною силою людської солідарности. Говорю про право сильного, яке нині, в екологічних реальностях атомного століття стає руйнівним і для володаря сили. Отже, в інтересах загального порятунку мусить поступитися місцем рівному праву на свободу всім, малим і великим, слабким і сильним.

Закінчення буде.

Анна Білик

Чиї ж це символи?

Всі знають, що Ґорбачов відвідав Україну, але мало хто знає, про що він там говорив. Він зустрічався з представником Брежнєва на Україні Щербицьким і українськими письменниками, які підтримують перебудовчі пляни генерального секретаря. Згідно з газетами, на зустрічі з письменниками Ґорбачов сказав, що українцям не треба займатись символікою української нації, а скоріш підвищувати їхню національну свідомість. Тризуб і жовто-блакитний прапор, мовляв, і так символи Петлюри і Бандери, а українцям слід будувати Україну Скрипника і Довженка.

Звичайно, нема що Ґорбачова звинувачувати у незнанні історії України, бож більшість українців в так званій суверенній республіці з чужою урядовою мовою, не знає власної історії — як наслідок 60-річної забріханої пропаґанди проти всього українського.

Український державний герб — це не вигадка Петлюри і Бандери, це герб 1000-літньої давности, не менш старі і українські національні жовто-блакитні кольори. Коли б Ґорбачов мав змогу познайомитись з нефальшованою історією України, то він би швидко встановив, що національна символіка України не належала ані Петлюрі, ані Бандері, але українському народові, для якого тризуб та жовто-блакитний прапор залишились символами свободи й незалежности.

Сталінський режим накинув Україні безмістовні герб і прапор і з їхнім запровадженням в Україні розпочалась найтрагічніша сторінка в історії українського народу. Під сталінським гербом і блакитночервоним прапором сталінська кліка голодом виморила одну третю української людности протягом 1932 та 1933 років, під цими новими національними символами України проходили арешти і розстріли та смерть у сибірських концентраційних таборах аж до 50-их років. Під цими так званими національними символами пройшла заборона Української Автокефальної Православної і Греко-Католицької Церков!

Звичайно, не символіка нації в тому винна, але з нею пов'язані найтемніші сторінки історії українського народу і коли вже закидати націоналізм історичним символам — тризубові і жовто-блакитному прапорові, то в такому разі обов'язково треба переоцінити ставлення до сталінських символів, які були накинені українському народові. І згадуючи імена двох видатних синів України Довженка і Скрипника, слід обов'язково пригадати навіть Ґорбачову, що саме під новими сталінськими символами і ці віддані комуністи знайшли свою смерть. І не Україну Скрипника і Довженка слід будувати, а Україну Шевченка, Україну волелюбного й вільного козацького духу.

Україна — друга по величині слов'янська нація, повинна зайняти своє місце в сім'ї народів світу, а держава, яка по території більша від Німеччини, Швайцарії та Австрії разом взятих, повинна мати змогу відновити свої національні символи, які історично належать українському народові, а не партії чи якомусь тимчасовому урядові.

Роман Кухар

НОВИЙ ВИПУСК ,,УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ" МИРОНА ФЕДОРОВА

Мирон Федорів, ,,Українські пісні" на мішані, чоловічі й жіночі хори, разом зі сольоспівами, фортепіяновим достроєм та ,,а капела"; збірники чч. 3-тє, 4-те, 5-те; із серії видань в пошану Тисячоліття Хрищення Руси-України, текстовий запис, нотний матеріял, примітки до текстів і заключне слово автора, обгортка арт. — маляра Анатоля Коломийця. Філядельфія, 1988, ст. 357.

Мирон Федорів, наш заслужений музиколог, композитор, диригент та рухливий публіцист церковної музики, обдарував нашу громаду цілою низкою музичних творів непроминальної вартости. Між ними досі перед вели більші й коротші духовні композиції, в роді поширених на поселеннях його Богослужб ув ,,Ф" і ,,Г" — дур, ,,Воскресна" й ,,Єрусалимська" Утрені, ,,Велика Вечірня з Литією", а теж капітальна наукова праця ,,Обрядові співи УК Церкви Галицької землі". Не зважаючи на заавансований вік, наш пильний музика далі активно працює, зокрема у пляні видання потрібного в наших церквах усучасненого збірника богослужбових співів на кожну відмінну святкову подію. Над текстами збірника працював теж наш поет Роман Завадович, тож композитор Мирон Федорів зробив усі заходи, щоб праця покійного поета не пішла надаремне.

Ще до обговорюваного видання ,,Українських пісень" появились Федорові праці подібного жанру зі світської музики під таким же заголовком, себто ,,Українські пісні", на жіночі голоси (в 4-ох частинах), як і збірні твори до слів індивідуальних поетів, ,,Сальви і мальви" (Теодора Курпіти), ,,Сім струн" (Лесі Українки) та інші. Його найновіше видання — чергова збірка світської вокальної музики у трьох частинах великого формату вказує не тільки на непослабну творчу снагу нашого невтомного композитора, що свій талант ,,з Божої ласки" підсилив професійною музичною освітою, але й підкреслює все більш поширюваний засяг його видавничої діяльности.

,,Українські пісні" (Збірники чч. 3, 4, 5) охоплюють різножанрові хорові ансамблі з фортепіяновим супроводом і ,,а капелля" (без супроводу), а, крім того, оригінальні сольоспіви на різні поетичні тексти з достроєм фортепіяну та показну низку народних пісень, колядок, щедрівок, веснянок, лемківських пісень та окремий цикл, ,,Бойки в піснях". Всі ці твори — оригінальної музичної структури Мирона Федорова, або ж у його обробці. Вартість такої багатющої в жанри хорово-сольової музичної літератури, що зібрана в одному доступному загалові джерелі, годі переоцінити. Для порівняння, можна привести приклад широкого суспільного вжитку збірників народної музики в обробці Лисенка, Стеценка, Леонтовича, Кошиця, Гайворонського, або й відомі сольоспіви різних композиторів з окремих випусків Турули, що стали сьогодні бібліографічною рідкістю, а ними ж користувались декілька поколінь наших музичних виконавців, як сливе єдиним доступним джерелом їхнього репертуару.

З народних пісень в обробці Федорова, що зчаста включає й фортепіяновий супровід, знаходимо такі перлини нашої хоральної традиції, як ,,Гей, на горі, там женці жнуть", ,,Ой у полі жито, копитами збито", ,,Засвистали козаченьки", ,,Ой, під гаєм-гаєм", ,,Крилець, крилець" (мелодія о. Віктора Мацюка, відомого композитора), ,,Ой, що ж бо то за ворон", ,,Тихо Дунай воду несе", ,,Гей, у лузі червона калина", ітд. Належну увагу віддав Мирон Федорів повстанській тематиці (наприклад, ,,Гей, маршують повстанці") і загальнонаціональній темі (революційна пісня нарівні з гимном ,,Не пора, не пора ляхові, москалеві служить", Ів. Франка, ,,Гей, Волинськими шляхами". Ол. Бабія, ,,Гимн на 1 000-ліття Хрищення Руси-України", Зореслава).

Значну частину трьох збірників ,,Українських пісень" Федорова займають хоральні й сольові твори до слів індивідуальних авторів — від клясиків, Шевченка, Шашкевича, Франка, Лесі Українки, Федьковича, почерез поетів стрілецької слави — Р. Купчинського, О.Бабія, Л. Лепкого, й аж до сучасників, з їхніми вибраними поетичними зразками, як от ,,Героям Крут", Тичини, ,,Нічка дрімає", Т. Курпіти, ,,Молитва за український нарід", М. Гармаш, ,,Гимн українського Золотого хреста", Г. Черінь та китиця пісень з циклу 12-ти віршів ,,На роковини", Р. Володимира .

Цінні у збірках замітки М. Федорова до окремих творів, як у випадку народної пісні ,,Ой, поїхав Ревуга". Слушно підкреслює автор у своєму ,,Кінцевому слові", що збережені в цьому виданні твори пісенного репертуару залишаться завжди актуальні в краю і по всіх наших поселеннях у широкому світі. Українська пісня, відзначає Федорів, її вартість, велич та діяння на рідну людину, є виховним фактором у бутті всього народу. В наших піснях віддзеркалена побутова традиція, рідна мова, етика, естетика і творчий хист українців, їхній національний дух. Знаємо з джерельної літератури, що мелодійність і красу українських співів уже прославляв грецький філософ Аристотель (384-322 до Хр.), подивляючи неперевершену іншими світовими народами співочу культуру предків українського народу. В мові й піснях України відчутна душа народу, в них основні елементи нашого повсякчасного національного буття, вони засвідчують, що наш нарід був, є й буде!

Нові, поширені збірники ,,Українських пісень" М. Федорова не повинні пройти без належної уваги й користування нашої співочої громади, що в них знайде свіжий подих рідної землі й добірний музичний матеріял на кожну святкову й злободенну потребу.

Замовлення на ,,Українські пісні", у висоті 35 дол. за три Збірники, можна висилати в американській валюті або рівновартості на адресу: Rev. Sister Tarsilia, OSBM 887 N. 24 St. Philadelphia, Pa. 19130 USA.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЯКЩО НЕ МИ ЗАОРЕМО НИВИ...

Проблему, яку так влучно насвітлив ред. Володимир Барагура в статті ,,Віра, Релігія, Церква" (ч. 95 з 23-го травня 1989 року) заслуговує на глибшу аналізу ієрархів наших Церков, як і рівнож спеціялістів-духовників. Вже виросло три покоління в Україні на схід від Збруча й два покоління на захід, котрі були піддані жорстокому атеїстичному ,,полоканню мозків", позбавленню природного пізнання правд Христової віри — свободи сумління через катехизацію й релігійні практики. Як можуть батьки навчити і защепити в своїх дітях підставові Божі закони, коли терор властей і затруєні марксиською діялектикою наші родини не є спроможними виплекати в себе Христового духа. Спустошення є велике, про це ми всі знаємо, однак мало, дуже мало щось робимо, щоб поліпшити цю ситуацію. Приватно не раз застановляємось ми над гіркими і якже правдивими заввагами Блаженнішого Владики Мстислава, Митрополита Української Православної Церкви, про деяких наших дисидентів, байдужих до справ віри, релігії і Церкви.

Кілька місяців тому преса, радіо та телебачення принесли і поширили вістку, що Мати Тереса, неструдима монахиня, лавреатка нагороди Нобеля, виїхала зі своїми сестрами-монахинями на чергову місію милосердя до Совєтського Союзу, уряд якого дав на це згоду. І тут доходимо до точки дії. Чому нам не підготовити подібний Чин Милосердя, завданням котрого було б ,,орати ниву в Христовому винограднику", нести християнську любов ближньому — пасторальну опіку над хворими й потребуючими. Дія того чину силою обставин під цю пору та духовних потреб в Україні, мусіла б обмежитись тільки до пасторально-харитативного служіння. Так як в Бразилії, Сестри-катехитки є світського стану, так і в Чині Милосердя можуть бути два стани: духовний і мирянський. Вишколені на двох-трьох річних курсах члени того чину виконували б відповідно до умов місійне служіння, поширюючи практично суть Христової науки-віри.

Наша преса принесла також вістку про черговий

(Закінчення на стор. 3)

Марія Гарасевич

РОСТИСЛАВ КЕДР

(Третя збірка поезій)

I.

Поет Ростислав Кедр не відомий широкому читачеві. Жаль великий, але й виправдане тим, що літературна критика не попрацювала над його збірками, маючи на своїх плечах багатогранну, багатотомову літературу, що постійно росте й народжується все нова. До того ж критиків-літературознавців за кордоном мало. Через це, не один письменник, чи добрий літературний твір, залишившись без своєчасної уваги, на довгі роки будуть незнаними, добре якщо незагубленими взагалі.

Ростислав Кедр поет небуденний і цікавий. Почав друкуватися в Галичині ще 1931 року у видавництві ,,Вогні". На жаль, ми не маємо ніяких біографічних його даних, лише книжку: ,,Ростислав Кедр. Поезії. III збірка 1983" з передмовою Віри Вовк. Книжка видана в Торонто, має 372 сторінки, охоплює 300 поезій. Це підсумок творчости Р. Кедра за півстоліття. Автор укладав збірку уважно й ретельно, включаючи в неї те, що було видане ще у Львові збірками ,,Сонети", ,,Пінистий келих" та, правдоподібно, більшість поезій написаних пізніше. Не включені сюди поеми ,,Скорбне гніздо", 1957 року, ,,Лісові чорти" 1972 року. Автор, укладаючи книжку, розмістив поезії не в хронологічному порядку, а за їхньою тематикою, звучанням, настроями на такі розділи: ,,Юність", ,,Ростислава", ,,Вічножіноче", ,,На калиновому мості", ,,Природа", ,,Доба", ,,Мисль", ,,Пільґрим", ,,Баляди", ,,Розмаїте", ,,Наші брати тварини", ,,Крихти серця і мислі". Із назв можна вичути, які мотиви туди належать та, що саме було рушійною силою його надхнення й творчости.

Припадково, я зустрілася минулого року, з Р. Кедром як з паном Манастирським, на ,,Ватрі" в Канаді. Признаюсь, для мене прізвище було невідоме, як і поетичний псевдонім. Аж коли отримала від нього книжку, пригадала, що його поезії мені вже зустрічались, а в своїй бібліотеці віднайшла цю збірку.

Коли думаю про нашу коротку зустріч, вражає, як сильно пов'язана особистість цієї людини із звучанням її поезій. Стриманий, скромний, інтелігентний, глибокодумний з широким світоглядом, освічений літератор, дещо розчарований, дещо сумовитий з прихованою напругою внутрішнього світу.

І як поет, він звертає на себе увагу в першу чергу вдумливістю в життя, особливо в його сумну сторінку. Мотив старіння позначений на його творчості з молодих років рівноважно до мотиву вічної молодости. Якась частина людини, на мою думку, ніколи не старіється. Не лише дух, а щось чуттєве таке сильне, що людина до глибокої старости має його в своїй істоті підсвідомо, в ревно закритих комірках як ніколи невтрачене, прекрасне, романтичне. У поезії Р. Кедра пізнішого періоду, ця частина людини відлунює в багатьох творах, чи то в оспівуванні краси світу, чи інтимних почувань. При чому, подекуди, душевний зрив зударяється з роздумами над його проминальністю. З одного боку, кохання виповнює поета навіть у пізнішому віці так вщерть, що затьмарює кохання в молоді літа:

Здається, я нікого не любив
Так, як тебе, моя осіння зоре.
Усе найкраще чаром поєдналось
У людський квіт: тобі немає рівні.

З другого боку, вдаряє сумнів раціонального мислення та внутрішнє філософське заглиблення у проминальність всього — і реальність накладає свою тінь:

А може я і не кохав нікого,
Нікого і ніколи все життя,
А тільки марив, снив? І ти лиш сон?
Останній і найкращий — мріяний:
Назавжди дальний, вічно неосяжний,
Як всечудове, дивне і високе,
Що вмерло, хоч ніколи й не було.

(Стор. 103)

Розквіт життя поета, коли його творчість повинна була бути найбільш плодовита, припав на передвоєнний, воєнний та повоєнний час позначений жахливим народовбивством а для тих щасливих, що вижили, заплативши ціною виходу з батьківщини прийшла чужина з нестерпною тугою, втрата ґрунту, навіть своєрідна втрата себе. Живцем відірваний від кореня в крутому, твердому новому світі Р. Кедр, з характеристичними для нього роздумами, не раз вертається у пройдений життєвий шлях, а на ньому більше болю, розлуки, терпінь, людських страждань і зла ніж щастя й радости. Це сильно тривожить і ранить поета. Краса природи та людської душі, краса самого життя в кожній клітині й краплині світу, а поруч зло, а поруч апокаліптичні нищівні сили, а поруч смерть. Все це позначено на його творчості. Поет ненавидить зло, гостро його засуджує, говорить про нього з відразою:

А щось низько і підле преться нам
Нахабно в вічі, топчучи під ноги
Шанобу до великого й святого.

Скалявши гноєм чистий горній храм
І плюнувши в ясне обличчя Бога,
Рже розперезаний Великий Хам
(,,Роздертої душі..." стор. 233)

Продовження буде

ЗВЕРНЕННЯ

ШКІЛЬНОЇ РАДИ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ

Цим звертаємося до всіх українців у світі сущих (охоплених організаціями і поодиноких осіб) активно включитися до відзначення 1989 року, як Року Української Мови, проголошеного минулого року V Конгресом СКВУ.

У часі безоглядного переслідування української мови на рідних землях, що проявилося в ганебних проявах: заборони української мови, як мови адміністративної в УССР, заміни українських шкіл школами російськими в таких велетенських розмірах, що по численних великих містах України зовсім зникли українські школи, тотальної русифікації, підтримуваної панівним партійним апаратом, на всій українській республіканській території, на всіх щаблях українського життя, починаючи від дитячих садків, початкової середньої та вищої шкіл й кінчаючи підготовою вищих наукових та академічних кадрів.

Доведена до відчаю, виступила в обороні рідної мови свідома громадськість України, творячи Товариство Оборони Української Мови ім. Т. Шевченка та вимагаючи від партійних чинників признання для української мови статусу державної мови та заведення її до обов'язкового вжитку в крайовій адміністрації, шкільництві та всіх його ступенях в культурному житті й спілкуванні.

Допоможім нашим братам в Україні в їхній тяжкій боротьбі за збереження української мови:

* Протестами проти тотальної русифікації та нищення української культури;
* Конференціями про боротьбу за збереження й права української мови на рідних землях;
* Конференціями про можливості збереження та плекання україньої мови на поселеннях;
* Конференції про шукання „власного коріння" для осіб українського роду, що затратили свій зв'язок з українською громадою та не знають української мови.

Українська громада повинна також виявити свої обов'язки до долі української школи на поселеннях, щоб українська школа жила, а не животіла. Для цього треба збудити почуття відповідальности за українське національне виховання дітей і молоді, нашої зміни. Бо українське шкільництво — це майбутність української громади на поселеннях.

Тому звертаємося із закликом всебічно підтримати та утривалити фінансове забезпечення українському шкільництву в розбудові Рідношкільного Фонду.

Пожертви просимо надсилати: Selfreliance (N.Y.), F.C.U. Account No. 10009, Ridna Shkola Fund, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

Відзначаймо Рік Української Мови під загальним гаслом: „Збережімо українську мову на поселеннях!"

Шкільна Рада при УККА

ЗАЯВЛЯЮЧИ, ЩО „МИ встановимо 1990 роки, як добу чистого повітря", президент Джордж Буш запропонував ряд законопроєктів для зміцнення існуючих законів в справі занечищення повітря. У своїй промові президент Буш запропонував поправку до існуючого закону з 1970 року, що майже на половину зменшить дозвіл еманацій сірчаного двооксиду, головного складника кислотного дощу, більший натиск на поборювання міських густих туманів з кіптявою і димом, як також зменшити випущення трійливих хемікалій в повітря. Ці пропозиції президента Буша вказують на те, що теперішній Уряд взяв цілковито інший напрямок в цій справі від попереднього уряду колишнього президента Роналда Регена, який протиставився будь-яким намаганням змінити існуючі закони.

Хроніка...

(Закінчення зі стор. 1)

тури ведуться російською мовою і викладачі весь час підбирані російськомовні. Оці запитання і кваліфікували з першим секретарем обкому Острожинським, як „образу жіночої гідности". Крім того Кулинець повідомив, що на зустрічі з викладачами активу тернопільського інституту секретар в питаннях ідеології обкому Бабій сказав: якщо треба буде вдаватися до сталінських методів, то ми вдамося, але руху не допустимо.

• 9-го травня під час святкування Дня Перемоги у Чорткові невідомий накинувся з ножем на дружину члена УГС Володимира Мармуса.

• 10-го травня на засіданні Ради Народного Руху голова руху Михайло Лівицький повідомив присутніх, що в обком партії надійшла відповідь на телеграму, яку Народний Рух України за Перебудову надіслав Ґорбачову як документ про переслідування його членів. У зв'язку з тим на словах обком ніби став толерантніший щодо руху, але одночасно видав інструкцію для всіх партійних організацій Тернополя як треба боротися з УГС і Народним РухомУкраїни, а також з іншими членами, як з Горохівським, П'ясецьким, Федчуком. Вкінці засідання Левко Горохівський, оповівши про мітинґ у Биківні, запропонував присутнім прийняти на цьому мітинґу резолюцію з домаганням скасувати антидемократичний указ з 8-го квітня, який є проявом сталінізму. Резолюція була прийнята одноголосно і підтримано рішення, щоб післати її в Президію Верховної Ради УССР.

• 11-го травня на тернопільському хлібозаводі ч.2 член УГС електромонтерм Богдан Лесняк мав бесіду із двома представниками з КҐБ, які назвали себе Михайлюком і Сидоровим. З Лесняком розмовляли коректно, але не без елементу шантажу і залякування, натякаючи нібито він має незаконний зв'язок із закордоном, забуваючи про останню Віденську конференцію, про магнетофон і друкарську машинку. Це дріб'язок в порівнянні з тим, які кошти держава уділяє на їхню діяльність. Вони „УГС вважають болотом, а їхніх керівників аморальними людьми". Це випробований сталінський спосіб, щоб таким чином відштовхнути людей від УГС. Вони незаконно вмішуються в сімейні справи, перетворивши державну безпеку в пліткарів і текстологів.

• 12-го травня на черговому засіданні Ради Товариства Української Мови народному депутатові і голові товариства Гром'якові було передано наказ від представників Народного Руху України, „Меморіялу" і Товариства Української Мови домагатися скасування указу з 8-го квітня 1989 року. Крім цього, на засіданні виступив Ярослав Карпяк в імени Товариства Української Мови і всіх присутніх та передав Громякові вимогу залишити в законі про державну мову слова про те, що українська мова на території республіки являється мовою міжнаціонального спілкування.

В Бетлегемі...

(Закінчення зі стор. 1)

Після цього слідувало представлення доповідача свята, відомого борця за національні й релігійні права України, Йосипа Терелі. Представила Терелю Анна Гарас.

В своїй доповіді Тереля нав'язав до 50-ліття проголошення незалежности Карпатської України, широко описав боротьбу за самобутність Карпатської України до сьогоднішнього дня.

Дальше слідував монтаж з поезій закарпатських поетів Зореслава, Василя Ґренджі-Донського і двох українських поетів Яра Славутича та Д. Мура, що його виголосила Оля Цегельська.

Молодий Гриць Громовець, що недавно приїхав з України, проспівав декілька нових українських народних пісень, що присутня публіка приняла з великим задоволенням.

Святочну академію в Бетлегемі зорганізувала і нею проводила А. Гарас, яка вложила до цього багато часу і зусилля. Свято закінчено проспіванням бойової пісні, „Не пора, не пора".

Якщо не ми...

(Закінчення зі стор. 2)

Синод Української Католицької Церкви в Римі в місяці жовтні ц. р. Чи не було б добре коли б владики розглянули можливості заложення такого чину з його світським відділенням. Щоб не бути голослівним я зголошую свою участь в тім місійнім служінню на 1990 рік і готовий провести чотири тижні моїх вакацій по шпиталях України на пасторально-харитативній службі, Христа ради.

Якщо не ми заоремониви й не засіємо доброго зерна — хтось другий засіє може й кукіль.

Юрій Малаховський
Апостолят опіки хворих,
Квінс, Н. Й.

У Дітройті відбувся бенкет в пошану мистця М. Дмитренка

У неділю, 16-го квітня в залях Українського Культурного Центру відбувся величавий бенкет в пошану мистця Михайла Дмитренка з нагоди його 80-річчя життя та 60-річчя творчої діяльности. На цей бенкет з'їхалося здалека і зблизька понад 400 шанувальників його творчости.

Головним промовцем був редактор журналу „Нотатки з мистецтва" мистець Петро Мегик, що у своїй промові вичерпно схарактеризував творчість Михайла Дмитренка як людини, мистецтво якого органічно пов'язане зі „здобутками українського мистецтва в минулому й пошуками сучасного. Особливо цікавим є Дмитренко у своїх композиційно багатих поліхроміях українських церков".

Мистець М. Дмитренко виконав розпис багатьох церков у ЗСА та Канаді. Розпис церкви Непорочного Зачаття у Гемтремку, виконаний в 1960-1964 рр., сьогодні зараховується до одної з десяти найкращих церков метрополітального Дітройту, церква св. Константина в Міннеаполісі (1972-1977 рр.) зачислена до історичних церков цього міста, а вже що й говорити про церкву св. Юра в Ню Йорку, над якою мистець працював понад 11 років, виконану мозаїкою за його проєктами.

Окрасою бенкету був виступ ансамблю Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка під керівництвом Миколи Дейчаківського, яких присутні не хотіли відпустити і які співали понад програму ще три пісні.

З нагоди ювілею мистця було надіслано та виголошено численні привіти: від президента ЗСА Джорджа Буша, конґресмена Дейвида Баніора, Владики Стефана Сулика, Владики Ізидора з Торонто, Владики Інокентія з Чикаго, Уряду Української Народної Республіки, від отця протоігумена на Америку Бернанда Панчука, ЧСВВ, від мистців Едварда Козака, Святослава Гординського, Михайла Мороза, Івана Кейвана. Усні привіти зложили о. д-р митрат Степан Кнап, о. Патрикій Пащак, генеральний вікарій Стемфордської епархії й ігумен ЧСВВ, мистець д-р Богдан Стебельський, голова АДУК-у та голова Комісії для справ української культури при СКВУ, мистець д-р Ірина Мороз-Шумська, голова УСОМ в Канаді, д-р Микола Климишин, Богдан Федорак, поет Оксана Веретенченко, мистецький критик Теодор Терен-Юськів.

Було відчитано привіти від видавничої спілки „Смолоскип", що займається друком і виданням монографії мистця Михайла Дмитренка, хору „Дніпро" та жіночого вокального ансамблю „Євшан-зілля" з Міннеаполісу, від Канадської української мистецької фундації з Торонто (дир. Михайло Шафранюк), Юрія та пані Чапленків, актора Володимира та Юлії Шашаровських, д-ра Михайла та Лідії Козаків, маєткині Євгенії Луковської з родиною та телеграми від Олекси Гай-Головка з родиною та родини Луциків.

На залі були численні мистці з Дітройту та гості з Торонто: мистці Мирон Левицький з дружиною, Галина Новаківська, Володимир Беднарський та родина ювілята — сини Орест і Марко з дружиною Апріл та племінник Олег Іващенко з дружиною Марією.

Бенкет відкрила Ольга Дужа, голова ювілейного комітету. Владика Олександер, єпископ Уманський УПАС церкви поблагословив вечерю.

Вечером провадила д-р Валентина Савчук.

Під час бенкету були висвітлювані прозірки, які ввійдуть до монографії, підготовлені заступником голови ділового комітету мистцем Юрієм Брезденем та мистцем Юрієм Крусьом, що також по-мистецьки оформив програму бенкету та листи і запрошення на бенкет.

Слово мистця було зворушливе, повне спогадів з його кольоритного життя та подяки всім за участь у цій такій урочистій учті.

На закінчення Ольга Дужа подякувала всім за участь та пророблену працю і закликала до фінансової підтримки для монографії, що вже є в друку.

Отець Патрикій Пащак, ЧСВВ, молитвою офіційно закінчив бенкет, хоч друзі і шанувальники ювілята ще довго гратулювали йому та складали побажання на довгі роки життя і творчої праці.

Д-р Валентина Савчук

Учасники бенкету в пошану мистця М. Дмитренка. Сидять (зліва): Антін Кобилянський, д-р Валентина Савчук, мистець Михайло Дмитренко, Ольга Дужа, голова ювілейного комітету, Юрій Брездень; стоять (зліва): Юрій Крусь, Микола Кавка, Догдан Несторович, Анна Гнатюк, д-р Мирослав Гнатюк, Ярослав Дужий.

ТРЕБА ЧИТАТИ

У „Свободі" ч. 97 з 25-го травня ц.р., в інтерв'ю — зустрічі з проф. д-ром М. Степаненком в другому зго ри уступі, де говориться про відновлення „Братства Державників-Самостійників — послідовників Симона Петлюри, якого директором нині є, треба читати: д-р Микола Степаненко, а заступником директора є д-р Теодосій Онуферко. — Ред.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановано такі турніри:

8- 9-го липня — УСЦАК-Схід
12-13-го серпня — Подвійні ігри
1- 4-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
16 і 17 вересня — Пласт „Чорноморці" — Подвійна гра
7- 8-го жовтня — КЛК.

Карпатський Лещетарський Клюб
— влаштовує —
в днях 8-9-го липня 1989 року
на кортах Оселі УНСоюзу
СОЮЗІВКИ

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

за першість УСЦАК-Схід 1989
В ГРУПАХ ЧОЛОВІКІВ, СЕНЬЙОРІВ, ЖІНОК, ЮНАКІВ І ЮНАЧОК (А І Б)

за нагороди КЛК

Провід змагань: **Роман Ракочий, Юрій Попель, Юрій Савчак та Зенон Снилик**

• Реєстрація: год. 9:00, початок змагань: год. 10:00 ранку в суботу, 1-го липня 1989 р.
• Вписове: 8:00 дол. від особи
• Приміщення проситься замовляти через Управу Союзівки.

UNA Estate Soyuzivka
Kerhonkson, N.Y. 12446 Tel.: (914) 626-5641

В ДВАНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого і Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п.

ВАСИЛЯ КУЗЬМИ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок, 19-го червня 1989 р. о год. 9:30 ранку
в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.
Про молитви за спокій душі Покійного просять
дружина НАДІЯ з дітьми та внуками

З невимовним жалем повідомляємо Родину і Знайомих, що в п'ятницю, 27-го травня 1989 р. в Дітройті, Миш., на 55-му році трудолюбивого життя, відійшов у Вічність

сл. п.

Роман Юрій Липецький

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 30-го травня 1989 року з похоронного [illegible] едення Бугая на кладовище Воскресіння.

Залишив в смутку:
АЛЕКСАНДРА ЛИПЕЦЬКА — дружина з дітьми АДРІЯНОЮ і МАРКОМ
ЛЮБОМИР ЛИПЕЦЬКИЙ — брат з дружиною ХРИСТИНОЮ і дітьми ОЛЕКСАНДРОМ І НАТАЛКОЮ
ВОЛОДИМИР КОЧЕРА — кузен
Ближча і дальша Родина

З невимовним жалем повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 12-го червня 1989 р., прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоїлася в Бозі наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ з ХОМІНСЬКИХ РОСТКОВИЧ

вдова по бл. п. проф. Тадеєві Ростковичеві, нар. 4-го грудня 1903 р. в Острові, в Україні.

ПАНАХИДА у четвер, 15-го червня 1989 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Quinn, 35-20 Broadway, Long Island City, N.Y.

ПОХОРОН у п'ятницю, 16-го червня 1989 р. о год. 9:15 ранку з того ж похоронного заведення до церкви Чесного Хреста в Асторії, а відтак Тлінні Останки будуть перевезені на цвинтар св. Духа у Гемптонбурґ, Н. Й.

Горем прибиті:
доньки —
АННА ПІДВЕРБЕЦЬКА з чоловіком АНДРІЄМ
ГАЛИНА ВИННИКІВ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
внуки — АЛЕКСАНДЕР, АСКОЛЬД, АРЕТА і АДРІЯНА
брат — д-р ОСИП ХОМІНСЬКИЙ у Швеції
братова — ЖЕНЯ в Україні
шваґер — проф. ЮРІЙ ЯРЕМКЕВИЧ
сестрінки —
ЛЕСЯ КОРОЛЕНКО з чоловіком
ТАНЯ РУДЗІК з чоловіком
ІГОР з родиною
НЕСТОР з дружиною
МУШКА ХОДНОВСЬКА з родиною
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і в Україні

Річні загальні збори членів федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку

В неділю, 19-го березня ц.р. відбулися звичайні загальні збори федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку. Збори відкрив і ними проводив довголітній президент кредитівки адв. Роман Гуглевич. Він привітав присутнього на залі Владику Василя Лостена, генерального вікарія і пароха церкви св. Юра о. Патрикія Пащака, ЧСВВ, отців протопресвітерів Володимира Базилевського, пароха катедри св. Володимира, Івана Ткачука, пароха церкви Всіх Святих в Ню Йорку, представника ЦУКА інж. Дмитра Григорчука, представників кредитових кооператив Джерзі Ситі, Пассейку, Йонкерсу, Нюарку, Ню Йорку, суспільно громадських організацій і всіх членів.

Молитву провів Владика Лостен. Після молитви Владика зложив привітання і найкращі побажання.

Однохвилинною мовчанкою вшановано 63-ох членів, що відійшли у вічність.

Після відчитання і прийняття протоколу приступлено до звітування, яке започаткував президент адв. Роман Гуглевич.

Завдяки нашим ідейним і досвідченим кооператорам із рідних земель, в перших роках нашого поселення в Ню Йорку зорганізовано кредитову кооперативу „Самопоміч". Сьогодні на терені Америки нараховуємо понад 30 кредитових кооператив. Між ними наша „Самопоміч" займає перше місце. За час свого існування вона зросла до суми 155 мільйонів долярів у своїх активах-майні. Своїми фінансовими субсидіями для наших шкіл, молодечих організацій, мистецьких, наукових харитативних та інших громадських організацій допомагала в розбудові громадського життя в нашій громаді. При цьому належить підкреслити, що і наша громада щораз більше виявляє довір'я до нашої кредитівки і без її участи годі було б сподіватися таких успіхів, що їх вона осягнула.

Д-р Іван Сєрант, скарбник кредитівки, подав обширний звіт про фінансовий стан кредитівки: 1988 рік був одним з найкращих років за час існування. Постійний фінансовий зріст все більше звертає увагу громадянства. Все більше людей переносить свої ощадності з інших банків до нас.

Деякі ощадностево-позичкові банки в Америці, зокрема на заході, занепадають або банкрутують. Ми можемо з приємністю ствердити, що ні одна українська кредитівка в Америці не збанкрутувала, а наша за останні роки зайняла перше місце. У фінансових справах найкраще говорять числа і тому подамо найголовніші дані за минулий звітовий рік.

Наше майно (білянсова сума) зросло до суми 155, 293.624 дол., тобто на 19, 429.176 дол. , або на 14.3 відсотка у порівнянні з минулим роком.

Усі роди ощадностей наших членів включно із різного роду сертифікатами досягли суми 137,711 .152 дол., або зросли на 15,654. 897 дол.

Виплачена членам дивіденда у звітовому році досягла рекордової суми 9, 473.854 дол. і була найвищою за весь час існування нашої кредитівки. У порівнянні з минулим роком виплачено більше на 1,308. 434 дол., тобто на 16.02 відсотка.

У звітовому році прибув до нас 771 член, відійшло 444, в тому числі померло 63. На кінець року залишилося 7,943 члени. У порівнянні з минулим роком ми збільшили кількість членів на 327, або на 4.29 відсотка.

Наші члени користувалися безплатним для них життєвим забезпеченням до висоти 2,000 дол. Позички до 70 року життя були забезпечені до висоти 20,000 дол. За всі роди забезпечення кредитівка заплатила 114.446 дол.

Наша кредитівка дає всю можливу і найкращу обслугу. Якщо б усі дорослі українці метрополітального Ню Йорку стали нашими членами, то ми зросли б щонайменше вчетверо і тоді були б в змозі багато більше давати на громадські цілі.

Д-р Богдан Кекіш звітував за інвестиції: 1988 рік був роком економічного росту і піднесення добробуту країни і це до великої міри приспішило запотребування на позички, включно з нашою кредитівкою „Самопоміч". Приспішення економічного росту припинилося також до піднесення відсотків. І тому ми бачимо в річному звіті, що позички членам зросли до суми 87,483.358 дол. і на кінець року представляли 56,37 відсотка всіх наших активів. За те інвестиції виносили 64,079.865 дол. або 41.26 відсотків всіх активів.

За Кредитовий комітет звітував голова Тиміш Шевчук. У звітовому році Кредитовий комітет ухвалив 471 позичку на загальну суму 27,117.502 дол.

В імені Контрольної комісії звітував голова Стефан Качарай.

Контрольна комісія була діяльна протягом цілого року, працювала згідно з приписами статуту та правильником Федеральної адміністрації кредитових кооператив. Контрольна комісія ствердила, що діловодство федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку є правильне і згідне з вимогами федеральної адміністрації кредитових кооператив.

На закінчення звітувань предсідник адв. Р. Гуглевич представив членів Ради директорів: Роман Гуглевич — президент, Іван Винник — заступник президента, адв. Іван Флис — секретар англійської мови і правний дорадник, інж. Любомир Зелик — секретар української мови, д-р Іван Сєрант — скарбник, Ярослав Оберишин — управитель, Богдан Кекіш — референт інвестицій, Орест Ґлют — референт позичок і Микола Ганущак — членський референт.

Кредитовий комітет: Тиміш Шевчук — голова, Юрій Костів — заступник голови і Михайло Савицький — секретар.

Контрольна комісія: Стефан Качарай — голова, Марко Бах — заступник голови, Володимир Копчинський — секретар, Надія Попель, Стефан Турчин, Євгенія Кузьмович Блага і Віра Троян — члени.

Предсідник зборів до привітів попросив представника ЦУКА інж. Дмитра Григорчука. Він привітав дирекцію і членство, погратулював за ріст кредитівки і ствердив, що вона зі своїми 155 мільйонами майна займає перше місце між українськими кредитовими кооперативами у вільному світі. Тому що адв. Роман Гуглевич більше не кандидує Екзекутива ЦУКА висловила йому подяку за довголітню працю, побажала міцного здоров'я. На знак пошани вручено почесну грамоту.

На внесок Контрольної комісії прийнято усі звіти і уділено абсолюторію уступаючій Раді директорів за 1988 рік одноголосно.

Після уділення абсолюторію приступлено до вибору трьох членів Ради директорів. Предсідник повідомив, що цього року закінчується каденція адв. Р. Гуглевича, Богдана Кекіша і Ореста Ґлюта. При цьому адв. Р. Гуглевич повідомив, що він більше не кандидує, не тому, що він хворий чи старий, але тому, що вважає, що 12 років бути президентом є досить і треба дати місце іншим.

Голова Номінаційної комісії д-р Климентій Рогозинський в імені Комісії запропонував до Ради директорів Богдана Кекіша, Ореста Ґлюта і Стефана Качарая. Рівнож запропонував, щоб уступаючого президента адв. Романа Гуглевича вибрати почесним членом з дорадчим голосом. На запит Предсідника чи є додаткові кандидати із залі, інж. Євген Івашків подав кандидатуру Мирослава Шміґля, подаючи при цьому його кваліфікації і працю в українській громаді. Цей внесок підтримав Володимир Костик. Предсідник проголосив, що до Ради директорів на три роки вибрані: Мирослав Шміґель, Богдан Кекіш і Стефан Качарай. Тому що не було більше внесків і побажань, предсідник ствердив, що порядок нарад вичерпаний і попросив о. протопресвітера Івана Ткачука провести молитву. Після молитви предсідник адв. Р. Гуглевич подякував усім присутнім за участь і замкнув збори.

На першому засіданні Ради директорів президентом вибрано д-ра Богдана Кекіша, а колишнього президента адв. Романа Гуглевича одноголосно вибрано почесним президентом.

І. В-к

Збори вітає представник ЦУКА інж. Д. Григорчук.